

El cor damunt la sorra

grumets

Jordi Llompart

El cor
damunt la sorra

Il·lustracions

Glòria Llompart

Primera edició: *març del 2013*

Aquest llibre va ser publicat per Lumen, el 2006, en format d'àlbum il·lustrat.

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando

Maquetació: Marquès SL

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Jordi Llompart, del text

© 2013 Glòria Llompart, de les il·lustracions

© 2013 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Índice

Fluvià, 81

08019 Barcelona

Dipòsit Legal: B. 4.672-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4791-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*A la Jana, que viu als camps de l'amor
i la imaginació d'Àfrica.*

Per què existim? —li vaig preguntar a l'única flor que vaig trobar al desert. La flor, que, segons va confessar, mai no s'havia fet aquesta pregunta a ella mateixa, em va respondre:

—Perquè vingui algú i ens regui de tant en tant.

Em vaig quedar pensant i al cap d'una mica li vaig dir:

—Doncs ara mateix portaré un núvol perquè et regui. —Vaig alçar la vista, vaig veure un petit núvol en un racó llunyà del cel, i li vaig cridar—: Eh, núvol! Què fas allà dalt prenent el sol? No veus que aquí al desert hi ha una flor? —I el núvol, en veure que el cridaven, es va desplaçar fins al damunt de tots dos, i tot d'una va fer ploure. Després del ruixat, la flor es va obrir, es va inflar i es va posar molt maca. Jo me la vaig mirar una estona molt atentament, i després vaig dir:

—Ja ho he entès, ja sé perquè existeixes, però jo en canvi no he crescut ni m'he fet més maca.

I la flor va respondre:

—Això és el que tu et penses. Jo, que et miro des d'aquí baix, he vist com el teu cor creixia.

—De veritat?

—Els efectes a vegades no són immediats.

—Gràcies, flor. Me n'he d'anar abans no torni a ploure.

Ens vam desitjar bona sort i jo vaig seguir el meu camí per entremig dels sorrals, i, al cap d'unes quantes passes, em vaig tocar el cor amb les dues mans per comprovar si havia crescut, però no notava cap bony ni cap molèstia. L'únic diferent era que de dins se sentia un fort batec: «bum-bum, bum-bum, bum-bum», i com més m'hi fixava més fort era; fins que m'hi vaig fixar molt, i fixant-m'hi del tot resulta que bategava tan fort que m'havia de tapar les orelles. Per tant, era veritat, el cor havia crescut.

Sabeu? El cor és un múscul que bombeja la sang i ens rega per dins, i si un dia s'aturés deixaríeu de viure, de pensar, de treballar, d'escoltar, de cantar i de riure. Si no tinguéssiu cor no riuríeu. De fet, res no us faria cap gràcia, sempre estaríeu

malalts i no tindríeu gens d'imaginació; i mai ningú hauria d'estar sense imaginació. Us preguntarien: «Què has dibuixat avui?», i vosaltres contestaríeu: «No res». I encara pitjor, aniríeu de passeig a la muntanya i no trobaríeu mai res, ni una flor, ni un cargol, ni una formiga, ni una sargantana, ni una pedreta màgica...

Doncs bé, ara que ja us he dit el que passaria en el cas que no tinguéssiu cor, tracteu d'escoltar-lo cada cop que veieu coses boniques allà per on passeu. I ara, deixeu-me que torni al relat del meu viatge.

Quan vaig haver deixat la flor i vaig seguir explorant el desert, vaig ensopegar amb un dibuix misteriós gravat a la sorra, just al mig del camí. I al seu costat, assegut sobre les seves cuixes, observant l'obra d'art, una guineu de llom platejat, d'orelles llargues i dretes, amb les potes empolsinades per la sorra vermella del camí. Havia fet un dibuix que, te'l miressis per on te'l miressis, era difícil d'entendre. Jo no arribava a endevinar què significaven

aquell munt de ratlles travessades
aparentment sense solta ni volta.

I l'hi vaig preguntar:

—Guineu, què has dibuixat avui?

I ella va respondre, segura de saber
molt bé el que feia i el que deia:

—Que no ho veus? He dibuixat el
país dels somnis i la màgia, la
imaginació i els éssers màgics.

—Uau! —vaig exclamar—.

He tingut molta sort de trobar-te.

La guineu va arrufar el nas, va tastar
l'aire amb el seu nassarró afilat i els bigotis
tibats, i va dir sense cap modèstia:

—Sí, estàs de sort. Ets la primera persona que
té la sort d'apreciar la meva fantàstica obra.

—No ho deia pel dibuix.

—Ah, no? —va fer decebuda i amb les
orelles caigudes.

—Ho deia per tu.

—Per mi?

—Ets la primera guineu que trobo des que he
arribat a l'Àfrica.

—Doncs no calia venir fins aquí. De guineus,
n'hi ha per tot el món.

—Però no n'havia trobat mai cap que volgués
parlar amb mi dels seus dibuixos.

